

Arrest

nr. 275 152 van 8 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Adolf Buylstraat 44c bus 5
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Gambiaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 januari 2020.

1.2. Verzoeker wordt op 7 oktober 2022 in het Engels gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 3 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Gambiaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Banjul. Toen u ongeveer 11 jaar oud was, besloot de Gambiaanse overheid om de haven uit te breiden, en verhuisde uw familie naar Tabokoto in Serukunda. Uw vader werkte voor een telecom bedrijf en uw moeder was huisvrouw. Sinds 2008 had uw vader een andere echtgenote, en liet hij uw moeder en het gezin in de steek. Hij stopte met jullie financieel te ondersteunen. U zocht zelf wat losstaande jobs, en u ging ook om met een vriend van uw oom, genaamd I. A., of F.. I. A. verkocht marihuana, en rookte het ook. Hoewel er veel mensen naar I. zijn compound kwamen om marihuana te roken of te kopen, deed u dat niet. U gaf soms wel pakketjes van I. door aan anderen. Soms kwam de politie langs in het compound, en I. was soms ook opgepakt. U werd wel eens ondervraagd, maar verder had u geen problemen met de politie.

U was bevriend met A.. Hij kende I. A. ook goed, en u ging met hem samen naar Banjul om uw reis naar het buitenland voor te bereiden. A. ging vaker naar Arabische landen, zoals Algerije, om daar te werken. U wilde ook een ander leven voor u opbouwen om uw familie te onderhouden. Van zodra A. hoorde dat I. gearresteerd was, besloten jullie ook dat het niet veilig was voor u om in Gambia te blijven.

Op 28 november 2013 verliet u Gambia en ging u met uw vriend naar Senegal en zo verder tot in Algerije. U bleef negen maanden in Algerije maar u moest het land verlaten. U reisde verder naar Libië en dan naar Italië, waar u aankwam in augustus 2015. U diende een verzoek tot internationale bescherming in bij de Italiaanse asielinstanties, u kreeg er een negatieve beslissing. In december 2019 verliet u Italië en op 29 december 2019 kwam u aan in België. Op 7 januari 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: certificaten opleidingen in België, medische documenten, en ook een document opleiding veiligheid van Italië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Gambia vreest u dat u met de politie in de problemen zou komen ten gevolge van de arrestatie van uw vriend I. A. (F.), eind 2013. I. was een drugsdealer, en u stond bij de politie gekend als een vriend van hem. U hebt het land tevens verlaten vanwege de financiële situatie van uw familie.

Het CGVS merkt ten eerste al op dat u pas tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS een eerste keer vermelding maakte van de problemen met I. A., en het feit dat u betrokken zou zijn geweest in drugshandel in Gambia. Toen u in november 2020 werd geïnterviewd door Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de Vragenlijst CGVS, verklaarde u dat u Gambia verliet omdat u er niet kon werken, en er dus geen geld kon verdienen om uw familie te onderhouden. U ging verder door uit te leggen dat uw vader het gezin in de steek liet in 2008, en dat uw broer overleden is in 2010, dat jullie financiële problemen hadden. U verliet dan vervolgens het land met behulp van een vriend omdat u geld moest gaan verdienen om uw moeder en zus te onderhouden (Vragenlijst CGVS vraag 5 en 6). **U maakte in eerste instantie nergens vermelding van het feit dat u problemen met de politiediensten verwacht, en het land moest verlaten vanwege de arrestatie van I. A.. Waar u voor DVZ beweerde dat u het land verliet vanwege economische en financiële overwegingen, vertelde u voor het CGVS dus opeens over de mogelijke justitiële problemen die u zou hebben. Dat u dergelijke problemen niet zou vermeld hebben, wanneer u bevraagd werd over uw vrees bij terugkeer naar Gambia, heeft een ernstig negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw beweringen.**

In vraag 8 in de Vragenlijst CGVS maakt u sterker nog de uitdrukkelijke verklaring dat, hoewel u mensen kende die drugs namen en die hierdoor problemen kregen, naar de gevangenis gingen, u zelf geen drugs nam en dus ook die problemen niet kreeg. U spreekt uzelf dus tegen gedurende de verschillende fases van de asielprocedure, waar u eerst beweerde geen problemen te hebben gehad door drugs, beweerde u voor het CGVS dat u wel problemen had, en nog steeds verwacht, vanwege drugs. Waar u in vraag 1 van de Vragenlijst CGVS, DVZ, nog beweerde dat u nooit gearresteerd was of opgepakt, verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wel dat u een aantal keren kort tegengehouden werd door de politie, en dat u in 2011 ook een keer mee naar het politiestation genomen werd voor enkele uren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 14). Van een verzoeker tot internationale bescherming, met een gegronde vrees tot vervolging, wordt er verwacht dat hij vanaf het eerste contact met de asielinstanties duidelijke en waarachtige verklaringen aflegt over diens beweerdelijke vrees tot vervolging. U werd geconfronteerd met de inconsistente verklaringen die u aflegde over de problemen die u al dan niet had vanwege drugs (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). U legde uit dat u geen drugs gebruikte, en dat ze je daarom niet zouden vatten met drugs. Het CGVS wijst er echter op dat de verwoording van uw verklaringen voor DVZ helemaal niet indicatief waren voor de problemen die u beweerdelijk had ten gevolge van drugs. Gezien u beweerde dat uw reispartner u had gezegd dat u het land moest verlaten vanwege de arrestatie van I., is het niet geloofwaardig dat u dat niet anders verklaard hebt tijdens uw interview op DVZ (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17).

Ten tweede slaagde u er ook niet in om geloofwaardig te maken dat u een vrees koestert ten gevolge van de arrestatie van een vriend van u. Het CGVS verwijst hierbij in eerste instantie al naar het grote tijdsverloop tussen het moment van arrestatie van I. A., wat net in de week voor uw vertrek uit Gambia gebeurde, dus in november 2013, en het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Ondertussen zijn we dus meer dan acht jaar na deze arrestatie van I. A., waardoor er van u wel verwacht wordt om aan te tonen dat u gezocht werd bij vertrek door de Gambiaanse overheid, en dat u tevens nog steeds gezocht zou worden nu. Zoals hierboven gemotiveerd is het feit dat u gezocht werd al niet geloofwaardig gezien uw tegenstrijdige verklaringen. Daarenboven, uw verklaringen over de activiteiten van I. A. in acht genomen, en uw beweerde betrokkenheid hierbij, kan ook het feit dat u beweerdelijk gezocht werd an sich niet als geloofwaardig beschouwd worden. Nergens in het persoonlijk onderhoud komt u verder dan de hypothetische vermoedens dat u misschien ook in de problemen zou komen met de politie, ze 'kenden' u immers al van eerdere controles bij I. A. (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 12). Het is echter zo dat I. A. definitief gearresteerd zou zijn terwijl u al een week in Banjul was, u was u al aan het voorbereiden om het land te verlaten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Vooreerst is dit ook een indicatie voor met welke motieven u het land verlaten hebt, met name vanuit voornamelijk economische motieven. Ten tweede is het dus ook zo dat u niet aanwezig was bij de arrestatie van I. A., dat er dus ook geen betrapting op heterdaad was, of bewijzen tegen u zijn in het kader van deze drugsactiviteiten. U werd nooit echt zelf gearresteerd, noch werd u ooit met drugs gevonden, zoals ze zelf vertelde had de politie nooit bewijs tegen u. U werden ooit wel wat vragen gesteld door de politie wanneer ze langskwamen, maar waar I. volgens u wel meerdere keren gearresteerd werd, gebeurde dit nooit bij u. Het enige bewijs dat de politie tegen u heeft, is dat ze uw naam kennen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). U beweerde daarenboven zelf ook niet betrokken te zijn geweest bij de drugsactiviteiten van I., u verkocht zelf geen drugs en u rookte het ook niet. Wanneer I. druk bezig was, vroeg hij soms wel dat u iets doorgaf aan anderen, maar daar blijft het dan ook bij (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). Waar I. A. dus een soort van 'grote vis' voor de politiediensten was, was u een persoon die aanwezig was in de compound van I. A. zonder mee te draaien in zijn activiteiten.

Waar I. A. al vaak gearresteerd werd, werd u dat nooit. Gevraagd waarom u dan bij deze laatste arrestatie in 2013 dan wel vreest om opgepakt te worden, terwijl u dat nooit eerder overkwam wanneer I. gearresteerd werd, legde u uit dat I. deze keer met een hoeveelheid drugs gearresteerd werd en dat voorheen niet gebeurde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16 – 17). U was niet aanwezig op de momenten dat ze I. voordien al arresteerden. Het CGVS werpt echter op dat u bij deze laatste arrestatie ook niet aanwezig was bij I. A., en ziet dus niet in waarom deze situatie verschillend voor u zou zijn. U houdt echter wel vol dat dit verschillend zou zijn, en dat ze u vroeger niet konden arresteren zonder dat ze ook een hoeveelheid drugs bij u vonden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Dit is echter tot op heden in se niet gebeurd, u werd nooit gevonden met een hoeveelheid drugs. Het blijft dus steeds bij de hypothetische mogelijkheid dat u, ondanks dat u niet aanwezig was op het moment van de feiten, toch gestraft zou worden voor de drugs van I. A..

U beweerde dat er nog andere personen gearresteerd werden die met I. A. omgingen, toen u al in Libië was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). Waar u echter weet dat I. A. nog steeds opgesloten is, hebt u er geen idee van of deze andere mensen nog steeds opgesloten zijn, u kent hen niet (notities

persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Dat u niet eens kan vertellen wie er nog gearresteerd was, maakt uw bewering dat u ook gevaar zou lopen voor arrest niet geloofwaardig. Uw gebrek aan kennis hierover, en het feit dat u dus niet op de hoogte bleef van uw situatie in uw land van herkomst, zijn tegenindicaties voor de geloofwaardigheid van uw vrees. U werd er op gewezen dat het ondertussen al meer dan acht jaar geleden is dat u Gambia verliet, en u begon uit te leggen dat het systeem nog steeds hetzelfde is en dat er ook na het vertrek van voormalig president Jammeh nog steeds politiegeweld is. Dat is echter nog geen verklaring waarom u denkt dat u acht jaar na de beweerde feiten nog steeds denkt gezocht te worden, het toont zeker uw actuele vrees niet aan. U weet ook niet of de politie u zou zoeken op dit moment, maar u blijft wel volhouden dat ze u zouden herkennen bij terugkeer en dan ook zouden arresteren (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16).

Tot slot wijst het CGVS er op dat louter gezocht worden door de politie vanwege drugsfeiten als zodanig geen betrekking heeft op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u door de overheid wordt gevisieerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, maar louter vanwege het mogelijk stellen van strafrechtelijke daden.

U vermeldde ook de financiële situatie van uw familie en het feit dat u al zo lang buiten Gambia gewoond hebt als redenen waarom u niet kan terugkeren naar Gambia. Vooreerst merkt het CGVS dat het ook hier blijft bij loutere hypothesen, blote beweringen en persoonlijke vermoedens. Bovendien betreffen dit louter socio-economische problemen die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In uwe hoofde zijn er echter geen dergelijke omstandigheden vastgesteld. U hebt nog een netwerk in Gambia bestaande uit uw moeder, twee oudere zussen en jongere broers en zussen. Uw oudste zus werkte voor een groot bedrijf en uw andere zus studeert aan de universiteit, onder andere met uw hulp (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 10). Uzelf hebt ook zelf aangetoond dat u werk kon vinden in constructie in Gambia, ook al had u niet een volledige schoolcarrière doorlopen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). In uw dossier zijn er geen elementen die tegenindicatie zijn van dat u dit niet opnieuw zou kunnen doen.

Wat betreft de documenten die u neerlegt, zijn dit elementen van uw profiel die niet ter discussie staan. Uw opleiding in België en Italië vormen verder geen relevant element in deze beslissing. Wat betreft het medisch document, dat vaststelt dat u problemen hebt aan uw rechteroog, deze hebben verder ook geen bewijswaarde voor de door u beweerde problemen die u had in uw land van herkomst.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 13 januari 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de correcte toepassing van de taalwetgeving en tolk. Verzoeker betoogt dat de procedure in dit concrete dossier behoort tot de Nederlandse taalrol en wijst er op dat het CGVS op 7 januari 2022 volgens de termen van de bestreden beslissing het gehoor liet verlopen in het Engels zonder bemiddeling van een tolk Nederlands/Engels, terwijl in het dossier van de verwerende partij de schriftelijk beweerde weergave van het gehoor in het Nederlands wordt gegeven. De notities van het persoonlijk onderhoud zijn in het Nederlands, wat niet de taal is die door de dossierbehandelaar gebruikt werd en het verslag kan in die omstandigheden onmogelijk de trouwe weergave zijn van de vragen die werden gesteld en de antwoorden die werden gegeven. Verzoeker betoogt dat de persoon die door verwerende partij met het gehoor werd gelast niet gekwalificeerd was om het gehoor op 7 januari 2022 in het Engels te houden en naar het Nederlands zonder tolk in een gehoorverslag te vertalen. De vluchteling moet de vragen goed begrijpen

en de dossierbehandelaar moet ook de verklaringen van de vluchteling goed begrijpen, wat *in casu* op 7 januari 2022 onvolledig het geval was. De weigeringsbeslissing steunt volgens verzoeker ten onrechte op de beweerde tegenstrijdigheden en onvolledigheden in de notities van het persoonlijk onderhoud. Deze kunnen niet geacht worden de nauwkeurige weergave te zijn van het gehoor en dus ook niet als basis dienen om de beslissing geldig te motiveren. In een dergelijke gevoelige materie is de vertaling door een derde, beëdigde tolk naar de taal van de procedure van essentieel belang en de verklaringen van verzoeker zoals weergegeven in de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen niet dienen om de weigeringsbeslissing te motiveren en dienen uit de debatten te worden geweerd. Verzoeker meent dat hij opnieuw moet gehoord worden door de verwerende partij, met tussenkomst van een erkende tolk Nederlands/Engels.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht. Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker pas tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS een eerste keer vermelding maakte van de problemen met I.A. en het feit dat verzoeker zou betrokken geweest zijn in drugshandel in Gambia, verwijst verzoeker naar zijn verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS over de manier waarop het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verliep en waarin hij stelde dat hij de meeste redenen met betrekking tot zijn vertrek heeft kunnen geven maar niet allemaal. Verzoeker wijst er op dat de administratieve overheden in de besluitvorming voldoende zorgvuldig tewerk moeten gaan en daardoor rechtszekerheid niet in het gedrang mogen brengen en dat verwerende partij *in casu* hieraan tekort is gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden een bevel te nemen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten en zij nalaat te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden heeft nagelaten meer concrete en feitelijke informatie in te winnen en beslist heeft de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker in die termen en voorwaarden te nemen. Verzoeker meent dat een duidelijke inbreuk werd gepleegd op het zorgvuldigheidsbeginsel en dat verzoeker, door deze ongewettigde handelswijze, in haar vertrouwen is geschonden.

In een derde middel, aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat het CGVS ten onrechte stelt dat verzoeker niet voldoet aan de criteria om de hoedanigheid van vluchteling te bekomen en dat het CGVS hierbij verwijst naar de link <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> en dat deze niet kan worden geraadpleegd wegens een infectie. Verzoeker citeert vervolgens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat dat er niet getwijfeld wordt aan de regio, noch aan de etnische afkomst van verzoeker en meent dat verwerende partij ten onrechte stelt dat de algemene geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker ernstig is aangetast. Verwerende partij gaat volgens verzoeker lichtzinnig te werk bij de appreciatie van de verklaringen van verzoeker en verzoeker bevestigt wel degelijk zijn poging om zijn asielrelaas in alle onderdelen weer te geven. Verzoeker stelt te goeder trouw te zijn en meent dat de bestreden beslissing duidelijk is ingegeven door een inschattingsfout vanwege de verwerende partij. Hij wijst er ook op dat de documenten waarnaar de verwerende partij verwijst volledig compatibel zijn met verzoekers verklaringen. Verzoeker besluit dat hij de feiten die aan de oorsprong liggen zoveel mogelijk heeft weergegeven en dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker zoveel mogelijk concrete informatie heeft verstrekt over de redenen waarom hij diende te vluchten en niet kan terugkeren naar zijn regio van herkomst. Hij wijst er op dat hij, rekening houdende met zijn zwaar aangetast geheugen, de info heeft gegeven die hem werd gevraagd en dat merkt op dat, wanneer de geloofwaardigheid van de asielzoeker wordt beoordeeld rekening moet worden gehouden met de aanbevelingen van het UNHCR waaronder de *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 december 2018, paragraaf 9, dewelke hij vervolgens citeert. Verzoeker stelt dat *in casu* deze regel niet werd gerespecteerd en meent dat het *“hier wel degelijk gaat om gerechtvaardigde angst voor de bedreigende houding en handelingen van de Pakistaanse autoriteiten en etnische meerderheid tov de Ahmadi bevolkingsgroep en het feit dat de verzoekende partij, gelet op de houding en het wantrouwen van de overheid niet effectief kan rekenen op de legitieme bescherming van de plaatselijke autoriteiten. Ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief zouden vervolgd worden, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen trouwens als vluchteling erkend worden. Terwijl de Verzoekende partij in zijn regio van herkomst wel degelijk gevaar loopt. Dat tijdens het gehoor gewezen werd op deze angstwekkende situatie.”*

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/2; 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij meent dat de motivering ter zake onvoldoende ernstig en dat *“Hoewel uit algemene informatie het gevaar voor verblijf in Gambia voldoende blijkt, onderzoekt de verwerende partij deze aangelegenheid niet nader, noch de noodzaak voor de inwoners van deze regio om te rekenen op de toekenning van subsidiaire bescherming. Een terugkeer naar zijn regio van oorsprong is in deze context voor de verzoeker niet mogelijk, zonder gevaar voor zijn leven of zijn veiligheid. Uit geen enkel ernstig element van het dossier blijkt dat deze geïsoleerde 54-jarige*

zieke verzoeker, van wie alle naaste familieleden in Europa wonen, op een andere plaats dan zijn geboorteregio een veilige toevlucht zou hebben gevonden.” Verzoeker citeert vervolgens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en meent dat hij zich, omwille van de hierboven reeds aangehaalde redenen, in een ernstige toestand zou bevinden en een reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, in tegendeel.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. De bestreden beslissing;
2. Beslissing van het BJB;
3. Bijlage 26;
4. Verklaring onder ede door oom O. D.;
5. Bevel tot aanhouding van 23 december 2013.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft

dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoeker verklaart de Gambiaanse nationaliteit te hebben. Hoewel geen documenten voorliggen die verzoekers identiteit en nationaliteit kunnen aantonen, stelt de Raad vast dat zijn identiteit en nationaliteit niet in twijfel wordt getrokken door verwerende partij.

4.3. Wat betreft de in het eerste middel ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en correcte toepassing van de taalwetgeving en tolk op grond van het feit dat verzoeker door de dossierbehandelaar werd gehoord in het Engels zonder tussenkomst van een tolk, wijst de Raad op het volgende.

Vooreerst blijkt dat de proceduretaal het Nederlands is en dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat het bestuur het Nederlands moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Alle verklaringen van verzoeker werden in het Nederlands genoteerd en de bestreden beslissing is eveneens in het Nederlands opgesteld, wat in overeenstemming is met hetgeen artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Deze bepaling verhindert immers niet dat de interviewer zich uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoeker brengt overigens geen

concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Engels niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijft steken in hypothetische opwerpingen. Waar in het verzoekschrift wordt betoogd dat de notities van het persoonlijk onderhoud onmogelijk de getrouwe weergave kan zijn van de vragen die werden gesteld en de antwoorden die werden gegeven tijdens het persoonlijk onderhoud en zij niet kunnen dienen om de bestreden beslissing geldig te motiveren, stelt de Raad vast dat verzoekers kritiek eveneens gebaseerd is op een algemene bewering zonder concrete voorbeelden te geven waaruit zou blijken dat het feit dat verzoeker werd gehoord in het Engels zonder tussenkomst van een tolk tot miscommunicatie tussen de verzoeker en de dossierbehandelaar heeft geleid of dat de vragen verkeerd zijn begrepen en de antwoorden verkeerd genoteerd, zoals hij beweert. In dit verband blijkt ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat door de dossierbehandelaar bij het begin van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gewezen op het feit dat het persoonlijk onderhoud zonder tolk plaatsvindt en dat hij er op attent werd gemaakt onmiddellijk aan te geven dat hij iets niet begrijpt, zodat hij het op een andere manier kan uitleggen en dat de dossierbehandelaar die ook zou aangeven indien hij verzoeker niet begrijpt (notities PO, p. 3). Gevraagd bij het begin van het persoonlijk onderhoud of verzoeker de dossierbehandelaar goed verstaat, antwoordt verzoeker positief. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij alle vragen goed begrepen heeft, antwoordt verzoeker eveneens positief (notities PO, p. 18). Verder kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken dat de communicatie tussen de dossierbehandelaar en verzoeker moeilijk zou zijn verlopen, nu uit de antwoorden van verzoeker op de gestelde vragen niet kan blijken dat hij deze verkeerd zou begrepen hebben of dat de genoteerde antwoorden geen verband zouden houden met de gestelde vragen. Verzoeker werd uitgebreid gehoord en bevraagd over zijn vluchtmotieven en werd bovendien bijgestaan door een advocaat, die overigens ook geen enkele opmerking laat noteren, laat staan met betrekking tot het feit dat het interview heeft plaatsgevonden zonder tolk (notities PO, p. 18).

Dat de taalwet geschonden zou zijn, kan evenmin worden aangenomen, aangezien er geen verplichting is voor ambtenaren om zich enkel uit te drukken in de taal van hun taalrol of enkel de taal van hun taalrol te gebruiken (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Aan de dossierbehandelaar wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Er werd reeds gewezen op het feit dat verzoeker probleemloos zijn verklaringen kon afleggen en dat hij niet aantoonde welke verklaringen foutief zouden zijn genoteerd of geïnterpreteerd. Verzoeker toont bijgevolg evenmin aan welk nadeel hij door deze werkwijze zou hebben ondervonden.

Er kan evenmin worden besloten dat verzoeker niet de mogelijkheid zou hebben gehad om alle elementen van zijn asielrelaas uiteen te zetten en toe te lichten, en dat door de afwezigheid van een tolk geen rekening zou zijn gehouden met de relevante feiten van zijn asielrelaas. Het loutere feit dat geen tolk werd gebruikt volstaat niet om te besluiten dat verwerende partij *in casu* zich niet zou kunnen baseren op verzoekers verklaringen om het verzoek om internationale bescherming, nu uit niets kan blijken dat zijn verklaringen verkeerd zouden zijn genoteerd en verzoeker dit ook niet concreet aantoonde.

Een schending van zorgvuldigheidsbeginsel of van de taalwetgeving kan niet worden vastgesteld.

4.4. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees om in de problemen te komen met de politie ten gevolge van de arrestatie van zijn vriend I.A. eind 2013. Daarnaast blijkt uit diens verklaringen dat verzoeker zich ook beroept op de financiële situatie van zijn familie en het feit dat hij al zolang buiten Gambia heeft gewoond als redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Gambia. De Raad stelt vooreerst vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat de door verzoeker ingeroepen asielmotieven geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie. Uit niets kan blijken dat de voorgehouden problemen die verzoeker vreest met de politie in Gambia voortvloeien uit zijn politieke overtuiging, ras, nationaliteit, religie of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker ingeroepen financiële problemen van zijn familie en het feit dat hij al zolang weg is uit Gambia.

De Raad kan slechts vaststellen in het verzoekschrift geen elementen worden aangevoerd waaruit dergelijk verband wel zou kunnen blijken. Waar in het derde middel de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd op grond van het feit dat het CGVS zou verwijzen naar een internet link op refworld, kan de Raad slechts vaststellen dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat in de bestreden beslissing allerminst wordt verwezen naar de door verzoeker geciteerde internet link, die overigens verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan, January 2017*. Verzoeker toont evenmin aan hoe deze informatie relevant zou kunnen zijn bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Gambia. In zoverre verzoeker in het derde middel nog stelt dat het CGVS ten onrechte en lichtzinnig besluit dat de algemene geloofwaardigheid van de verklaringen ernstig is aangetast en dat verzoeker bij het CGVS zelf aangaf dat hij niet alle redenen voor zijn vertrek heeft kunnen uiteenzetten bij de DVZ, bekritiseert hij weliswaar (deels) de motieven van de bestreden beslissing maar voert hij verder geen enkel verweer tegen de terechte vaststelling in de

bestreden beslissing dat de door hem ingeroepen asielmotieven (los van de bevindingen inzake geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover) geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève.

Bij gebrek aan enig verband met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingdefinitie, een noodzakelijke voorwaarde om als vluchteling erkend te worden op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kunnen de door verzoeker aangehaalde feiten geen aanleiding geven tot erkenning als vluchteling en moet zijn verzoek bijgevolg beoordeeld worden in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1(A) van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.3. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, na grondige lezing van verzoekers verklaringen zoals opgetekend in de vragenlijst CGVS en het persoonlijk onderhoud; de door hem neergelegde documenten en beschikbare landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, dat verzoeker geen reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in Gambia aannemelijk maakt.

5.3.1. Wat betreft verzoekers vrees voor problemen met de politie in geval van terugkeer omwille van de arrestatie van zijn vriend I.A. eind 2013, stelt de Raad vooreerst vast, nog daargelaten de vraag of verzoekers verklaringen hierover geloofwaardig zijn in navolging van de bestreden beslissing, dat de beweerde arrestatie van zijn vriend I.A., waarvan verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt, en waardoor ook hij door de politie zou worden gezocht, volgens zijn verklaringen plaatsvond in november 2013, hetzij meer dan acht jaar geleden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker nog in Gambia zou aanwezig zijn geweest op het ogenblik dat I.A. zou zijn gearresteerd en dat hij Gambia verliet een week na deze arrestatie (notities PO, p. 15). Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt uit zijn verklaringen verder dat verzoeker niet aanwezig was op het ogenblik van de arrestatie van I.A., dat hij verklaart verder dat hij regelmatig op de compound van I.A. verbleef, dat de politie er regelmatig langskwam om te controleren en dat I.A. ook vaak gearresteerd werd, maar dat verzoeker zelf enkel in 2011 mee werd genomen naar het politiestation maar enkele uren later weer vrij was omdat ze geen drugs vonden (notities PO, p. 14) en hij verder zelf nooit gearresteerd werd. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij zelf geen drugs gebruikte en evenmin zelf drugs verhandelde, maar enkel af en toe iets doorgaf aan andere (notities PO, p. 15). Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aanvoert dat I.A. in november 2013 voor het eerst met een hoeveelheid drugs werd betrappt, terwijl dat niet het geval was bij

vorige arrestaties van I.A., en hij daarom vreesde zelf opgepakt te worden, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat hij ook bij deze beweerde arrestatie zelf niet aanwezig was en dus zelf niet gearresteerd werd en al helemaal niet werd betrap in het bezit van drugs. Dat I.A. bij deze gelegenheid voor het eerst zou zijn betrap met drugs is dan ook niet relevant in deze aangezien verzoeker zelf zich in dezelfde situatie bevond als ten tijde van de voorgaande arrestaties van I.A. In de door verzoeker geschetste omstandigheden maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat verzoeker in die periode gezocht zou gezocht zijn als gevolg van de activiteiten van zijn vriend I.A., die duidelijk de spilfiguur is van de drugshandel, in tegenstelling tot verzoeker, die zelf verklaart niet te hebben deelgenomen aan de drugshandel als dusdanig en zelf ook niet te hebben gebruikt.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker noch bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, noch in de loop van de procedure bij de het CGVS enig begin van bewijs voorlegt waaruit kan blijken dat hij door de politie zou zijn gezocht in het verleden, laat staan dat hij als gevolg van de arrestatie van I.A. in november 2013 in 2022 nog steeds zou worden gezocht door de politie. Verzoeker voegt, zonder enige verdere toelichting, bij zijn verzoekschrift weliswaar twee documenten toe die betrekking lijken te hebben op de door hem voorgehouden problemen, maar de Raad stelt vast dat deze documenten, samen gelezen en met verzoekers verklaringen en in het licht van bovenstaande vaststellingen, niet tot een ander besluit kunnen leiden. Het document getiteld *"Affidavit to support declaration and confirmation of facts"* van 22 maart 2022 betreft een verklaring op eer van de heer O.D. die stelt verzoekers oom te zijn. Nog daargelaten dat het om een verklaring gaat van een familielid van verzoeker en dus niet om een objectieve bron, stelt de Raad verder vast dat de inhoud van dit document niet overeenstemt met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. In dit document wordt immers vermeld dat verzoeker en I.A. betrokken waren in een drugszaak in dewelke ze werden gearresteerd en naar het politiekantoor werden gebracht waar ze werden aangeklaagd voor drugsdelicten; dat verzoeker toen een tiener was en op borg werd vrijgelaten en een aantal data werd gegeven waarop hij zich op het politiestation moest melden (stuk 4 verzoekschrift, verklaring onder ede Oom O.D., punten 3 en 4)), terwijl verzoeker, zoals hierboven reeds uiteengezet, verklaarde dat hij niet aanwezig was tijdens de arrestatie van I.A. en hij tijdens het persoonlijk onderhoud verder ook geen melding maakt van het feit dat hij op borg zou zijn vrijgelaten, noch dat hij zich daarna moest melden op het politiekantoor. Gelet op deze vaststellingen kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegedicht aan dit document. Wat het document getiteld *"In the Banjul Magistrates' Court Arrest 's Warrant"*, gedateerd op 23 december 2013 betreft stelt de Raad vast dat de er in opgenomen informatie met de hand is ingevuld en dat verzoekers naam er weliswaar op vermeld wordt maar verder geen identiteitsgegevens bevat waaruit kan blijken dat verzoeker daadwerkelijk diegene is die gezocht zou worden. In het licht van bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers verklaringen en de door hem voorgehouden problemen, kan aan dit document *in casu* dan ook geen bewijswaarde worden toegedicht en toont dit evenmin aan dat verzoeker, zoals hij beweert, nog steeds in 2022 door de politie in Gambia worden gezocht als gevolg van de arrestatie van zijn vriend I.A..

Ten overvloede stelt de Raad ook vast dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker heden zou worden gezocht door de politie in Gambia omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij een drugszaak net voor zijn vertrek uit dit land in 2013, hieruit geen reëel risico voor ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan blijken. Het gaat *in casu* immers om beweerde gerechtelijke vervolging voor criminele feiten die aan verzoeker zouden zijn toegedicht. De Raad wijst er op dat de doelstelling van het systeem van internationale bescherming uitgewerkt in het kader van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel er in bestaat bescherming te bieden aan personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico lopen op ernstige schade en zich niet tot hun nationale overheid kunnen wenden om bescherming te krijgen tegen vervolging of ernstige schade. Het internationale beschermingssysteem kan echter niet worden aangewend om zich te onttrekken aan gerechtelijke vervolging omwille van criminele feiten die zouden gepleegd zijn in het land van herkomst. Gerechtelijke vervolging omwille van gemeenrechtelijke feiten kan als dusdanig niet worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling, tenzij er sprake is van bijzondere verzwarende omstandigheden die de veronderstelling ondersteunen dat de straf kennelijk onevenredig is. Verzoeker toont niet aan, noch beweert hij tijdens het persoonlijk onderhoud of argumenteert hij in het verzoekschrift dat hij, in geval van terugkeer en indien hij al zou worden gezocht door de Gambiaanse autoriteiten omwille van zijn vermeende rol in drugshandel, ernstige mensenrechtenschendingen riskeert in geval van gerechtelijke vervolging voor deze beweerde feiten. De Raad wijst er op dat het aan verzoeker toekomt het reëel risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken en stelt vast dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen omwille van de beweerde arrestatie van zijn vriend I.A. in november 2013.

5.3.2. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet betreft, beroept op financiële situatie van zijn familie en het feit dat hij in Gambia geen werk zal vinden aangezien hij er al zolang geleden vertrokken is, wijst de Raad op het volgende.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door : a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning). Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene preciaire socioeconomische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt. Uit niets kan blijken dat de beweerde financiële problemen van verzoekers familie of het gebrek aan werk zijn veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verder herinnert de Raad er aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gambia dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gambia in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Er kan niet blijken dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Gambia, zich in een dusdanige preciaire socio-economische en humanitaire situatie zal bevinden dat hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voldoen. Verzoeker is immers een 25 jarige jongeman die bovendien nog familie heeft in Gambia, waaronder zijn moeder en vader, oudere zussen en een oom (notities PO, p. 9-10), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, in geval van terugkeer, in staat is in zijn levensonderhoud te voorzien.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat hij op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Gambia een reëel risico loopt onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing loopt in geval van terugkeer naar Gambia. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat een terugkeer naar zijn regio van oorsprong niet mogelijk is voor verzoeker zonder gevaar voor zijn leven of veiligheid en uit geen enkel ernstig element van het dossier blijkt dat “deze geïsoleerde 54-jarige verzoeker, van wie alle naaste familieleden in Europa wonen, op een andere plaats dan zij geboorteregion een veilige toevlucht zou hebben gevonden”, kan de Raad slechts vaststellen dat volgens zijn verklaringen verzoeker geboren is in

1997, dat zijn moeder en vader weliswaar gescheiden zijn maar nog steeds in Gambia wonen, alsook andere familieleden, zodat het *in casu* om een materiële vergissing in het verzoekschrift gaat.

Met betrekking tot de door verzoeker bij de indiening van zijn verzoekschrift neergelegde documenten stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *“Wat betreft de documenten die u neerlegt, zijn dit elementen van uw profiel die niet ter discussie staan. Uw opleiding in België en Italië vormen verder geen relevant element in deze beslissing. Wat betreft het medisch document, dat vaststelt dat u problemen hebt aan uw rechteroog, deze hebben verder ook geen bewijswaarde voor de door u beweerde problemen die u had in uw land van herkomst.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en correct zijn, volledig ongemoeid laat en neemt deze motieven onverkort over.

5.3.3. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

6. Wat de in het tweede middel aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel betreft wijst de Raad er op dat dit beginsel inhoudt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET